

Magia iubirii

11 basme din jurul lumii despre
dragoste, fericire și recunoștință

CULESE ȘI REPOVESTITE DE
SZABÓ ENIKŐ

CU ILUSTRĂȚII DE
KARDA ZENKŐ

TRADUCERE DE
CARMEN SCARLET

Cuprins, originea și sursele poveștilor

Cireșul care a rodit de Crăciun (poveste englezească)	8
Ce se întâmplă cu luna veche? (poveste tunisiană)	11
Cămașa unui om fericit (poveste maghiară)	14
Genele lupului violet (poveste japoneză)	17
Darul ciobănașului celui sărac (poveste slavă)	24
Moș Crăciun (legendă românească)	26
Bufonul Sfintei Fecioare Maria (poveste maghiară)	28
Babușca (poveste rusească)	31
Cutia fermecată a vrăjitoarei de la munte (poveste japoneză)	34
Ceasul cel mai fericit (poveste maghiară)	37
Legenda celor trei copaci (poveste norvegiană)	43

Cireșul care a rodit de Crăciun

La curtea regelui Uther Pendragon trăia un cavaler curajos, pe nume Sir Cleges. După moartea lui Uther, Sir Cleges se retrase cu soția și cu familia lui să trăiască la moșia lor din Țara Galilor, aproape de Cardiff.

Nu mai era niciun alt cavaler ca el. Era nobil și mărinimos și-i ajuta pe toți cei care aveau nevoie de ajutor.

Le dădea aur nobililor care sărăciseră din cauza războiului și mâncare și îmbrăcări celor care munceau la fermele lor. Punea întotdeauna o farfurie și un tacâm în plus la masă, în caz că mai apărea vreun oaspete neașteptat. Cavalerul avea o soție frumoasă, bună și cu un suflet nobil. Sir Cleges și Lady Clarys erau amândoi buni și mărinimoși, poate chiar prea mărinimoși.

În fiecare an, de Crăciun, Sir Cleges dădea un ospaț uriaș la castelul său. Nici regii nu petreceau mai bine decât ei. Bogații și săracii deopotrivă ticseau odăile castelului, iar el îi primea pe toți cu brațele deschise.

Faptele lui bune primeau drept mulțumire binecuvântările călugărilor și cântecele muzicanților. Când se sfârșea sărbătoarea, cavalerul și soția lui le făceau daruri tuturor. Haine pentru unii, cai pentru alții, argint și aur; și nimeni nu pleca de la ei cu mâna goală. Sir Cleges făcea toate astea în cinstea celui născut în ziua de Crăciun.

După ani și ani, cavalerul rămase sărac. Ospetele și darurile ținură până când fu nevoit să-și vândă o parte din pământuri ca să plătească pentru faptele lui de milostenie. Dar ospetele de Crăciun nu mai puteau continua. Nu mai avea aproape nimic.

Într-o seară de Ajun, Sir Cleges se plimba de colo colo prin grădină, când auzi sunet de trâmbițe, darabane, harfe și țambale. Se auzeau colinde de Crăciun și dansuri de la castelul vecin. Știa că regele Arthur sărbătorește Crăciunul în Cardiff. Nu-l invitase și pe cavalerul său cel credincios. Poate că uitase de el, sau poate credea că nu se mai află printre cei vii.

Cavalerul își aminti de ospetele pe care le dădea el și, căzând în genunchi în zăpadă, sub cireșul lui preferat, începu să se roage:

– Doamne Isuse Hristoase, îngenunchez înaintea Ta, gata să mă pun în slujba Ta, eu care i-am ajutat deopotrivă pe bogați și pe săraci și pe care acum l-au uitat și bogații, și săracii, și toți oamenii din lumea aceasta.

– N-am vrut să trag cu urechea, dar ți-am auzit rugăciunea, dragă bărbate, îi zise soția lui, care tocmai trecea pe acolo.

Îl sărută și-i zise că nu-l vor ajuta gândurile dureroase și că ar trebui să lase în urmă mâhnirea. Era o zi de sărbătoare și toți oamenii ar fi trebuit să fie recunoscători pentru ceea ce au.

Sir Cleges își dădu seama că soția lui cea blajină are dreptate. Își șterse lacrimile. Își mâncară cina cea sărăcăcioasă de sărbătoare și se duseră la vecernie.

A doua zi, cavalerul se plimba din nou prin grădina plină de zăpadă. Îngenunche sub cireș și începu să se roage în tăcere. Mulțumi chiar și pentru acoperișul de deasupra capului. Ridicându-se în picioare, se prinse cu mâna de o ramură din cireș. Creanga se rupse, căci era plină de frunze și de cireșe mari și roșii. Aveau același gust ca în copilăria lui, iar el era uluit. Fugi repede la soția lui și-i dădu și ei să guste.

– Domnul e cu noi. Mâine în zori să-i duci cireșele acestea regelui în Cardiff. Nu a primit niciodată un dar mai frumos de Crăciun, îi zise femeia.

A doua zi de dimineață, cavalerul porni la drum spre Cardiff însoțit de cel mai mare dintre fiii săi, cu un coș de cireșe într-o mână și cu un toiag în cealaltă.

Când ajunseră la castel și păzitorul porții le văzu hainele zdrențuite, nu-i lăsă să intre. Ceru să vadă darul minunat pentru regele Arthur și-l puse pe Sir Cleges să promită că-i va da a treia parte din răsplata generoasă pe care o va primi de la rege. După ce intrară, îi opri un alt slujitor, care de asemenea vru să vadă darul și ceru a treia parte din răsplată. Și slujitorul care-i conduse la rege ceru o treime.

Regele Arthur fu încântat de cadou. El văzu lucrarea Domnului în el. Așa că-l întrebă pe bărbatul îmbrăcat în zdrențe care îngenunchease înaintea sa dacă dorește aur sau pământuri ca răsplată pentru darul său. Dar Sir Cleges ceru doar douăsprezece lovituri de toiag pe care să le împartă dușmanilor săi.

Așa că, plecând de la castel, fu oprit de slujitorii care-i ceruseră câte o treime din răsplată. Primiră fiecare câte patru lovituri de toiag.

În timp ce cavalerul își plătea datoria, regele își asculta bardul în camera tronului. Acesta cânta despre un cavaler slăvit care rămăsese în slujba regelui său și pe timp de pace, și de război. Abia atunci îl recunoscă regele Arthur pe cavalerul credincios al tatălui său, acum un om zdrențaros, care-i adusese darul. Trimise de îndată pe cineva după el.

În această vreme se dusesse vestea prin castel despre cavalerul ce împărțea lovituri cu toiagul și oamenii de la curte se amuzau nevoie mare.

Regele îi dăruie pământuri și păduri cavalerului și-i trimise și-un potir plin cu aur soției lui.

În anii care au urmat, Sir Cleges și soția lui au început să sărbătorească din nou Crăciunul cu mâncare bună, muzică, daruri și ospete. Și au trăit fericiți și îndestulați până la adânci bătrânețe, când Domnul i-a luat alături de El.

Ce se întâmplă cu luna veche?

Odată ca niciodată era un băiat pe nume Ahmed. El hotărî să călătorească prin lume, căci era fericit și dornic să învețe. Se bizuia pe agerimea minții sale și își închipuia că este îndeajuns de voinic ca să depășească orice opreliște îi va sta în cale. Și își va găsi și de mâncare. Era sprinten și plin de înflăcărare. În vreme ce-și croia drum prin iarba înaltă a stepei, purtând mereu pe cap chechia¹ de la unchiul său, avea zâmbetul pe buze și un licăr în ochi.

Dar într-o bună zi se rătăci. Umblând de colo colo ca să găsească drumul cel bun, i se făcu sete. Era arșiță și plosca pe care o avea la el era goală. I se făcea tot mai sete și mai cald.

Ahmed era neliniștit. Se luă după urmele uscate de soare ca să găsească un loc umbros și un izvor, unde să se odihnească, ferit de căldură. Dar nu găsi pe marginea drumului decât niște tufe de măracini, care făceau foarte puțină umbră. Vântul *sirocco*² șuiera și uscăse și cele mai pipernicite plante. Râul secase și albia lui șerpuia la nesfârșit. Flăcăul era sleit de puteri și chinuit de sete și de arșiță.

*Cum aș putea să umplu plosca și să beau? Se așeză preț de o clipă să se gândească. Soarele îl ardea. Ce avea să se întâmple? Își dădea seama de puterea pe care o avea și se încredea în steaua lui călăuzitoare, dar nu se vedea nimic în zare. Se ridică, știind că era în primejdie dacă stătea în soare. Porni mai departe în călătoria sa istovitoare. Dintr-odată, la o cotitură a cărării, zări o colină în vârful căreia țopăiau câteva capre. Gândindu-se la aceste animale vânjoase și fericite, se întrebă: *O, de ce nu sunt și eu o capră? Aș putea trăi cu atât de puțin. Caprele au un stomac tare neobișnuit, pot mistui orice. S-ar putea hrăni și cu pietricele și ar fi foarte mulțumite.**

– Dacă sunt capre, trebuie să fie și oameni prin preajmă, îngăimă el și acest gând îi dădu speranțe.

Se apropie tot mai mult de animale, nădăjduind că-i va ieși în cale păstorul și poate că va primi ceva de băut sau chiar de mâncat.

Caprele săreau de pe o stâncă pe alta. În acest timp apărură de după o stâncă mare un om pe fața căruia se citea mânie. Era un moșneag cu barba încăruntită. Pielea lui arsă de soare era zbârcită ca o smochină uscată.

Flăcăul îi dădu binețe, plin de cuviință:

– Ziua bună, prietene! Pacea fie cu tine!

¹ Un fel de fes purtat în Tunisia.

² Vânt puternic, fierbinte și foarte uscat care distruge vegetația.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

